

שישראל עושה רש"מ מלאכה נעשית ע"י אחרים שנאמר 15 ועתה ויום ובענין שאנכם גו' שנותי דבגמו של רשב"י שהיתה חרות אומנתה וכו' רשב"י אמר ער צמנו ראיית בני ער' והם מועטים כו' 17. אם אחד הוא אני הוא 18. חיינו שה' בבחי' בני ער' דענין ער' הער' יש בו ב' פירושים א' שהוא למעשה יותר ב' ער' שער גבי הנית (ובלשון המשנה) והיה והער' א' שהער' היא דירה וישות והנהגה בה' ע' שפמע' שלא בערך מהבחי' ונמצא דענין אשר לא ימר ולא יספר (שהוא בזמן שעושהו רש"מ. בחי' בני ער' ) הוא למעשה יותר, ונבחי' א"ע מהבחי' המספר, וכדועט דע"ר יהיו נשמות חלשות שלא היו כלירות בנשמת אדה"ר.

6 והענין הוא דהנה מה שהמספר דבג"י הוא ס"ד הוא עפי ששרש נש"י בג"י ד"א דאצי' ולפי מדה מהששה מדה כלורה מלי"ד ולי"ד מלי"ד, ובהתכליות ה' פעמים יו"ד מלי"ד (תכלית השלימות בהתכליות) עורה המספר דס"ר. והמספר הזה הוא תמיד בהשואה ולא יוסף ולא יגרע לעולם. ולכן בכל השבטים בפרטיות, לכל שבט ושבת במסירתו יעלה, ויש לו מספר קצוב וכו'. אמנם זהו בסדר ההשתלשלות מצ"ע. אבל ע"י העבודה המשיבים חס' אורות. וכמאמר ועשייתם אחסיד מעשה אני עליכם כאפי עשאוני 22. וכפירוש מה"מ 29 במ"ש 24 אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, שהואם ממשיך חיות בלתיצוות. והחורה היא נצחית, כי מספר דס"ד הוא היסוד והשרש, ולפי קוויין את פרטי המספר לעולם, וגם דע"י קרה"ת קמטה עם כל הפרטים ממשיכים חיוק וקיום וביסוס וחוקי בענין זה.

9 אמנם כל זה הוא המלכה בסוד שורש. אבל ישנה גם המשכה בסוד חס', המלכה ענין חלש. והענין הוא, דהנה מצדנו בספי' שבמל' או מל' שבמל' 26 וע"י העבודה המשיבים בה את חס"ס לצורך בנינה. וער"ו יובן גם בנוגע למספר בג"י, דמצי' סוד שורש ישנם ס"ד לא חסוף ולא תגלע, אבל ע"י העבודה דעושהו רש"מ, ממשיכים המשכה חלשה בסוד חוספת, וכידועתה חפי' בעושהו רש"מ, שעושהו רצון חלש, יהי רצון, וער"ו נמשך המשכה חלשה בסוד חוספת. וזהו מה שממשיכים בחי' אשר לא ימר ולא יספר.

- 15 ישע"י סא, ה. א. 16 שבת יא, א. 17 טובה מה, ב. 18 ב"ר פלי"ה, ב. 19 ב"ב קטו, ב. 20 ראה לקי"ת שה"ש נ. א. 21 בחוקותי כו, ג. 22 ראה חז"ל קיג, א. 23 אר"ת ער"ש (חוצאת קה"ת - קח, ג.) וראה אחר"ת וקרא ע' ק. 24 אחר ית, ה. 25 ראה מה"מ חרע"ה שם ס"ש ש"ע ח"ט (יש"ש). 26 ראה לקי"ת ברכה צט, ג. אמ"ב שער חק"ש פפ"י.

בס"ד. ש"פ במדבר, ב' סיון ה'תש"מ. הנחת ה' בלתי חוגה

1 שאו את ראש כל ערת בג"י גו' במספר שמות כל זכר צנוצנתים גו' 1. וידועים דיוקי רכותיה נשיאנו בזה, בלקי"ת 2 ובלדושים שרא"ה ע"י כד"ה זה משנה תרע"ח 3 מהו אומרו שאן את ראש, כמה לא נאמר פקוד זה או מנה או ספור וכי"ב. גמ' מהו אומרו צנוצנתים (ומודג' ענין זה כל"ס בהמשך החתובים). ובלקיות אינו מובן, דהנה החורה היא נצחית, וברואי שלא נזמרה רק דודו אחי, וא"כ כמה נכתב במספר ה"ר אר"י, אבל אה"כ נחוסר עליהם הרבה, וכמו שמצינו שהיו במספר ה"ר אר"י, (ראו קיימא סיהרא באשמורתא) שהי' או מספרים בימיו ד"ר ושקמה (ראו קיימא סיהרא באשמורתא) שהי' או מספרים הרבה יותר, ובפרט לע"ר דכחיה (בהפטרין השבוע) והי' מספר בג"י לחורף הים אשר לא ימד ולא יספ', ומה נכתב בחורה המספר שהי' באותו הזמן, וככל שנה ושנה צריכים לקרוא זה המספר בחורה.

2 והנה אחר הכיורדים בזה הוא ע"פ המובאר בתניאס, דהמספר דס' רבוא נשמות אפי חו שלישים, וכל שלש מתחלק עם' רבוא ניצוצות וכו'. אמנם לע"ו צריך לומר שהחוסר אה"כ הרבה על המספר הוא דס"ר, הוא עפי שהחוסר הוא חספה כלפים בהלפץ ויזאו אה"כ מן הלפץ אף הפרט, אפי' לא שנתחלה דבר בעיקרו. והי' אפי' זומר, דמצינו שמשו ברכה זו היא, ויטל עליהם כהם אפי' פעמיים, וגם ויכרז אחכם כאשר דבר זכמו, דחוספתו מרובה על העיקר, והתכרח זומר שכלכה זו היא, ויטל עליהם כהם אפי' הפרט, אפי' חידוש עיקר בעצם הענין. וגמ' דהנה כחיה להי' מספר בג"י כחורף הים, אשר לא ימד ולא יספר, והקשו בגמרא 14 לשהו של מספר ואה"כ אשר לא ימד ולא יספר, והליצ' דבזנו שישאל עושהו רצונו של מקום זה בבחי' לא יספר. ולפי' בהכרח זומר דהחידוש שבכא יספר על המספר דס"ר, אינו רק ע"ד פרט וניקף, אפי' בדוגמה החידוש דעושהו רש"מ ענין אין עושהו רש"מ, דהנה ידוע מאמר רשב"י 14, אמר אדם חורש כל' וזורע כל' חורה מה החא ער' אפי' בזמן

- 1) מרשתנו א, ב. 2) מרשתנו א, א. 3) מנ"מ חרע"ה ע' ש"ב ואל"ל. 4) ר"ה זה בסח"ה מקס"ו ע' קמא. וראה לקי"ת שנתערת 2. ג. ב. ה. א. 5) סח"ה מרע"ה וסח"ה מקס"ו שם. וראה גם ר"ה זה בסח"ה תקי"ע ע' גה. אחר"ת מרשתנו ע' כט. 6) ראה תגי' רפ"ו, 7) ראה שמו"ר פס"ו, כ. חז"א קפ, א. ועד. 8) חושע ב, א. 9) בכל תבא לקמן - ראה מה"מ מרע"ה וסח"ה מקס"ו שם. 10) פלי"ה 11) דברים א, יא. 12) ב"ר פס"א, ד. ל"ש חיי שדה רמו קט. וראה ד"ר פ"א, יג. 13) יומא כב, ב. 14) ברכות לז, ב.

הנחת התי' בלתי מוגה

קס"ד. אור פערב חג השבועות ה'תשמ"מ.

בשעה שהקדימו ישראל נעשה קושמע באו ששים רבוא של מלאכי השרת פכר אחד ואחד מישראל קשרו זו שני כחלים א' כנגד נעשה וא' כנגד נשמעו. וידוע דיוק רבוחינו נשיאנו בונה, דהנה כחלבי צאינו וראינה בנות ציון במלך בקמה בעטרה שעטרה זו אמו ביום חתונתו זו, ואר"ץ במלך"ד כל שפמה האמור בשפה"ש קאי על הקב"ה, מלך שהשפים שלו, ואמו קאי על צד שקראה אמו לו, הרי שכנסו"י זל' מתכבה על שקראה בחי לו, על שקראה אמו לו, הרי שכנסו"י זל' אמו, וביום חתונתו זה מ"ת"ם, וא"כ פ"י בעטרה שעטרה זו אמו הוא שבמ"ה עטרו והחירו נש"י עטרה פקב"ה. והלא במדו"ץ הנה"ץ במס' שבת (בהסוגיא דמ"ה) מובן שבמ"ה עטרו את כנאו"א מילרא"ב בב' כחלים, ואיך נא בעטרה שעטרה זו אמו ביום חתונתו, דבמ"ה עטרה כנס"י עטרה פקב"ה, ובמד"ל פ' קדושים"ל אי' ונתן בראשו ושתיים נתן בני המדינה ג' עטרות מה עשה המלך נספ"א, ונתן בראשו ושתיים נתן בראש בניו, כל הפעיונים מכוירין ג' קדושות פקב"ה לו'. דגם ממדו"ץ זה משמע שההכתרה היא על"י המלאכים (כמו במס' שבת שם), וגם לפ"ז צ"ל ב' מהו בעטרה שעטרה זו אמו היינו כנס"י. וגם מהו ענין ג' כחלים כו'.

אך נקודת הביאור בזה, שיש ב' אופנים בכך ענינים אגלי, נפ"י שהתענין הוא מלמעמל"ם וכפי שהוא מלמעמל"ע. דמלמעמל"ע הסדר הוא כמ"ש בעטרה שעטרה זו אמו, שישראל מכוירין פקב"ה, וכמאמר פ"ט קושר כחלים לקונו מופזוהיהו של ישראל. ואח"כ נותן פקב"ה ב' כחלים בראש בניו.

וזהו בשעה שהקדימו ישראל נעשה קושמע לו' אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע, דסיבת ההכתרה היא עבודת בני' שאמרו נעשה ונשמע, והקדימו נעשה קושמע. והענין הוא, הנה נעשה ונשמע היינו מ"ע ומל"ה, נעשה הו"ע מ"ע, ועשי', ונשמע הו"ע קב"ה חליק בתורה לא באופן של עשי', י"ח. ולמעשה מזה, הנה נעשה ונשמע היינו חורה ומצות, נעשה הו"ע מעשה המצוות, ועשי' פיעלא, המעשה הוא העיקר, וכמבואר בארובה בספר תניא קדישאסו שאפילו אם לא ניתן יצא ירי חובה, כל המעשה הוא העיקר, ונשמע הו"ע חתורה, שעיקרה הבנה והשגה ושמיעה.

- (1) שבת פה, א. (2) ר"ה קדושים להצ"ז - דרפס בהוספת לטה"ם תקפ"ש
- ח"א על שם, ר"ה צאו"ר במה"ם עז"ת ע קצב, סה"ם הש"ח ע' 201. (3) שח"ש
- ג. יא. (4) ראה שח"ש עז"ת פ"ט, שם א. יא, ועוד. (5) שח"ש עז"ת שם, שם. (6) שח"ש עז"ת שם, תענית כו, ב. (7) ויק"ל ספכ"ד. (8) מקורות שנתמנו בהערות. (9) ראה בהמשך במה"ם הש"ח ע' 202. (10) פל"ה.

קפ שאו את ראש

והנה המשכה זו דבחי' לא יספר פועלה גם בבחי' המספר, וכמ"ש וחי' מספר בני' אשר לא ימד ולא יספר, שהמספר גופא הוא כבחי' מספר 27. ויובן זה ע"פ מה שמבאר ב"ק אדמו"ר הצ"צ בספר החקירה בענין ב"ג, דבב"ג אינו נוגע אם יחי' אחד פתוח או אחד יותר כל ב"ג, הכונה שכנאו"א גופא הוא בבחי' ב"ג. וע"ז הוא גם מש"נ וחי' מספר בני' אשר לא ימד ולא יספר שכנאו"א מהם גופא הוא בבחי' לא ימד ולא יספר, בחי' ב"ג. וע"ד המבואר גבי ספה"ע 26, שענינה הוא המשכת המחולך במדות, אלפי ע"י ספירת גפי' מנועים ליום האמשים, בחי' שעל הנו"ן שפמעלה פגמרי מהמ"ט שערים, בחי' לא יספר, וכיון דמספר הומשים נמשך על"י ספירת מ"ט ליום, מוכן מזה שגם המ"ט יום מתעלים בבחי' זו, וע"ד המבואר בענין הילקו"א דהבשע"ת ורוד המלך, כדאי' בגמ"ד 29, שדוד מה בעצרת), דביום ההילקו"א עזרה למע' בשרשו ומקורו קמיע' מע' ביום המעלות כל עמל האדם שעמקה נמשך בחייו 30, דזה כולץ גם מה שעמל בתחלת עבודתו, שעבודתו הוא בבחי' קטנות, ונהגם שבונין בונין מקספי' וידעו, מ"מ אינו דומה אופן עבודתו לפני ב' מ' ואח"כ ב' ולחי"ב] ואעפ"כ הנה גם עבודה זו שהיא בבחי' קטנות מתעלה ביום החילוקא.

וזהו שאו את ראש כל עזרה בני' גו', שצריך להגבי' ולתעלות נש"י למע' יתרה, וזהו גם מ"ש צנזנצותם, דהנהגותיה היא בבחי' מלך על המות, חיינו שמוגבי' חראש פבחי' גורגורותא, כתר ומקית, בחי' לא ימד ולא יספר הנה"ץ.

וע"י קריאת פרשה זו בחורה, ב"ן י"ג בעומר לשבועות, ובפרט בבית גורל שמוגליין כל חורה והמפלגא, בהכ"נ וריהמ"ל, ובמעמל כמה עשיריות מילרא"ל, באים בקרב ממש לקיום מ"ש וחי' מספר בני' כחולף הים אשר לא ימד ולא יספר על צניקו פגמיות החורה, שגם היא ניתנה במ"ה, שצ"ז בגיפוי, וזה יחי' על פיעס"ב, אצל על החורה נאמר 44 חורה אור, שצ"ז בגיפוי, וזה יחי' על פ"ץ, בקרב ממש, כביאת משיח צדקנו, שיפמד חורה את כל העם כולו.

- (27) ראה גם סה"ם תק"ע ע' קה. (28) ראה לקו"ת במדבר ג, ד. ובפ"ם.
- (29) ירושלמי ביצה פ"ח ח"י, תגינה פ"ב ח"ג, חובא בתד"ה אף עזרת - תגינה י, א. רות רבה פ"ג, ב. (30) ראה אגח"ק סכ"ז. (31) ברכות מה, א. (32) ראה מגילה כו, א. (33) סה"ם חרס"ו ע' כג, תקמז, המשך תר"ב ח"א ע' שסו. סה"ם הש"ח ע' 57. ועוד. (34) משלי ו, כב.

הנחת התי' בלתי מוגה